

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/567/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7912210076
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Soga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7912210076.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu Profidebt Slovakia, s.r.o., Bratislava, Mliekarenská 10, IČO: 35 925 922, zast. JUDr. Petrom Kováčom, advokátom, Advokátska kancelária, Bratislava, Kubániho 16, proti žalovanému S. L., G. Y., L. XXXX/X, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného OZ právna pomoc spotrebiteľom, Košice, Sofijská 13, IČO: 42 247 268, zast. JUDr. Ladislavom Miklušom, advokátom, Advokátska kancelária, Košice, Stará Baštova 2, IČO: 35 569 298, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Trebišov, č.k. 14Ro/255/2012-68 z 8.4.2013 rozhodol

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len "súd") uznesením I. odpor právneho zást. vedľajšieho účastníka doručený mu 14.2.2013 proti platobnému rozkazu (ďalej len PR) Okresného súdu (ďalej len OS) Trebišov č.k. 14Ro/255/2012-51 z 30.7.2012 odmietol ako odpor podaný neoprávnenou osobou. II. Vedľajšiemu účastníkovi nepriznal právo na náhradu trov právneho zast.

Vychádzajúc z § 172 ods. 1, § 174 ods. 2 a 3, § 374 ods. 4 a § 93 ods. 4 O.s.p. (ich znenie citoval) mal za to, že odpor podaný vedľajším účastníkom je podaný neoprávnenou osobou, že zákonné znenie § 93 ods. 4 O.s.p., ktoré deklaruje, že vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník sa nevzťahuje na znenie § 174 ods. 2 O.s.p., že právo podať opravný prostriedok má vedľajší účastník len v prípadoch a za podmienok ustanovených zákonom, že na podanie odporu je z povahy veci subjektívne legitimovaný len odporca a vzhľadom na to, že v zákone výslovne nie je upravená legitimácia vedľajšieho účastníka na podanie odporu, ako je to v prípade podania odvolania v zmysle § 201 O.s.p., je potrebné vyvodiť, že vedľajší účastník nemá oprávnenie podať odpor a, že tento záver odôvodňuje kogentným ust. § 174 ods. 2 O.s.p., ktoré nie je možné extenzívne vykladať v tom zmysle, že pokiaľ odporca odpor v zákonom stanovenej lehote nepodal, môže tak urobiť vedľajší účastník, ktorému plynie samostatná lehota na podanie odporu. Na záver dodal, že právo podať odpor proti PR nepredstavuje rovnakú procesnú situáciu, ako právo podať odvolanie voči rozhodnutiu súdu, pretože O.s.p. priamo predpokladá, že za splnenia zákonných podmienok môže podať odvolanie aj vedľajší účastník v súlade s § 201 O.s.p. a to aj proti vôli hlavného účastníka konania. Vychádzajúc z § 142 ods. 1 O.s.p. vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v konaní neuspel ani čiastočne.

Proti uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie vedľajší účastník. Zastával názor, že súd rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení.

Poukázal na to, že spor o zaplatenie peňažnej sumy tu existoval už od začiatku konania a, že už od začiatku konania bol oprávnený pomáhať spotrebiteľom v spotrebiteľskom konaní, že právo v dôsledku podaného odporu vedľajším účastníkom proti vydanému PR, ktorý zaväzuje na plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, spotrebiteľ nebude viazaný neprijateľnou zmluvnou podmienkou, na ktorú ho súd v rozpore s vnútroštátnou a európskou legislatívou a judikatúrou zaviazal. Poukázal na najnovšie procesné komentáre (Števček, M. Ficová, S. a kol., Občiansky súdny poriadok, I. diel, Komentár, 2. vydanie, Praha, C. H. Beck, 2012, Drápal, Bureš a kol (Občiansky doduní řád I, C.H. Beck, 2009). Poukázal na výklad pojmu odporca, že tento pojem nie je možné vykladať gramaticky a doslovne, ale s poukazom na uvedený kontext a logický záver (že to nemôže byť navrhovateľ), je možné pojem odporca si vysvetliť aj ako oproti stojaci účastník, že to však neznamená, že odpor nie je oprávnený podať vedľajší účastník podporujúci odporcu, keďže aj ten má vo vzťahu k navrhovateľovi povahu oproti stojaceho účastníka a výklad, že pod pojmom odporca sa nemá na mysli oproti stojaci účastník, ale výlučne odporca, odníma vedľajšiemu účastníkovi možnosť konať pred súdom. Zdôraznil, že ním prezentovaný výklad zabezpečuje plnohodnotnejšiu realizáciu ústavného práva vedľajšieho účastníka konať pred súdom. Zdôraznil, že tretia osoba (vedľajší účastník) môže vstúpiť do konania kedykoľvek od okamihu jeho začatia, keď žaloba došla na súd a poukázal tým aj na odbornú literatúru. Uviedol ďalej, že podľa uvedenej odbornej literatúry vedľajší účastník je oprávnený vstúpiť do konania aj v odvolacom konaní, teda aj za situácie, že odporca sa nevyjadrí, súd rozsudkom žalobu zamietne a navrhovateľ podá odvolanie. Ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR 2Obdo /27/2012 z 27.8.2012, podľa ktorého má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako hlavný účastník, teda že má v zásade právo podať aj odvolanie a dovolanie. Tvrdil, že ak vedľajší účastník vstúpi do konania na strane odporcu, ktorý má právo podať odpor proti platobnému rozkazu, má toto právo podať odpor proti platobnému rozkazu bez splnenia ďalšej podmienky aj vedľajší účastník podľa § 93 ods. 4 O.s.p., že inak nie je možné hovoriť o rovnakom procesnom práve vedľajšieho účastníka, že podanie odporu vedľajším účastníkom proti platobnému rozkazu nie je dispozícia s konaním a nie je v rozpore so záujmami hlavného účastníka. Ďalej uviedol, že vedľajšiemu účastníkovi plynie lehota na podanie odporu samostatne, že argumentácia o viazanosti vedľajšieho účastníka na lehotu hlavného účastníka vedie preto k absurdným záverom (odkázanosť vedľajšieho účastníka na svojvôľu súdu, determinovanosť opravného prostriedku vedľajšieho účastníka je závislá nie od zákona, ale od vôle súdu, čo vedie k ľubovoľnému odňatiu možnosti konať pred súdom) a preto je nesprávna. Zastával názor, že vedľajší účastník je oprávnený podať odpor proti platobnému rozkazu v 15 dňovej lehote, ktorá mu začína rovnako ako hlavnému účastníkovi plynúť samostatne, až od doručenia platobného rozkazu vedľajšiemu účastníkovi a uplynie bez ohľadu na to, kedy bol platobný rozkaz doručený spotrebiteľovi. Zdôraznil, že vnútroštátne procesné predpisy, tak, ako ich aplikoval prvostupňový súd, znemožňujú, resp. nadmerne sťažujú vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi Združeniu na ochranu práv spotrebiteľov jeho právo podať opravný prostriedok v rozkaznom konaní s cieľom zabezpečiť ochranu práv spotrebiteľov pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, teda vnútroštátne právo sa vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi aplikovalo v rozpore so zásadou efektivity. Ďalej poukázal na rozhodnutia Súdného dvora Európskej únie, z odôvodnenia ktorých citoval a zastával názor, že ak súd vykladá Občiansky súdny poriadok na procesné vzťahy, ktoré nie sú Občianskym súdnym poriadkom výslovne upravené, musí urobiť všetko, čo je v jeho právomoci (pod čím rozumie aj voľbu výkladu), teda zvolí taký výklad z viacerých možných, aby spotrebiteľa nezaviazal na neprijateľnú zmluvnú podmienku, že v danom prípade aby aplikoval vnútroštátne právo eurokonformným spôsobom, tak aby neodňal vedľajšiemu účastníkovi právo konať pred súdom, neodňal právo na namietanie neprijateľných zmluvných podmienok, prípadných nekalých obchodných praktík, ktoré sa uplatňujú proti spotrebiteľovi, pretože by tým vážne ohrozil cieľ Smernice č. 93/13 EHS, zabezpečiť, aby spotrebiteľa nezaviazali neprijateľné zmluvné podmienky. Tvrdil, že je nesporné, že súd ex offio opomenul prihliadnúť na neprijateľné zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute a priznal v plnom rozsahu žalobcovi plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky v rozpore s § 172 ods. 9 O.s.p., pričom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/19/2012 z 29.3.2012. Žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný podaním zo 17.3.2014, došlým súdu prvého stupňa 19.3.2014 súhlasil s odporom vedľajšieho účastníka a s jeho odvolaním z 18.4.2013.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu, o. i., uviedol, že Združenie nebolo oprávnené na podanie odporu, lebo nie je účastníkom konania v tomto konaní, resp., že procesná úprava právo podať odpor priznáva výslovne len odporcovi.

Napadnuté uznesenie vydal vyšší súdny úradník, sudkyňa odvolaniu nemienila vyhovieť a vec predložila na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods. 1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a uznesenie potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p., lebo je vecne správne.

Súd vec správne právne posúdil, odvolací súd sa s odôvodnením uznesenia v celom rozsahu stotožňuje, pretože jeho dôvody sú správne, na čom nič nemenia ani dôvody uvedené vedľajším účastníkom v odvolaní.

K správnym a výstižným dôvodom uvedeným v uznesení je potrebné poukázať aj na judikatúru a súdnu prax, ktorá sa ustálila na tom, že otázkou, či vedľajší účastník je oprávnený podať odpor proti platobnému rozkazu. Najvyšší súd SR napr. v uznesení z 28. 10. 2013 sp. zn. 1 Cdo 210/2012 vyslovil právny názor, podľa ktorého odpor proti platobnému rozkazu je riadny opravný prostriedok sui generis proti meritórnemu výroku platobného rozkazu. Na jeho podanie je z povahy veci subjektívne legitimovaný len odporca (žalovaný). Ustanovenie § 174 ods. 2 O.s.p. nemožno extenzívne vykladať v tom zmysle, že ak odporca (žalovaný) nepodá odpor v zákonom stanovenej lehote, môže ho podať vedľajší účastník. Ani prípadný včasný súhlas odporcu (žalovaného) na podanie odporu vedľajším účastníkom, nemôže preklenúť dikciu ustanovenia § 174 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorej je na podanie odporu subjektívne legitimovaný výlučne len odporca (žalovaný), teda nie vedľajší účastník. Na podstate tohto právneho názoru (že vedľajší účastník nie je oprávnený podať odpor proti platobnému rozkazu) sú založené aj ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu (uznesenia z 21. 10.2013 sp. zn. 7 Cdo /135/2013, z 30. 10.2013 sp. zn. 6 Cdo/ 357/2012, z 28. 1. 2014 sp. zn. 4 Cdo/ 209/2013 a z 9. 6. 2014 sp. zn. 3 Cdo/ 314/2013.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O.s.p. a účastníkom náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná, keďže vedľajší účastník a odporca nemali v odvolacom konaní úspech, žalobca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil .

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.